

der virkelig ikke eksisterer noget reelt oeconomist Spørgsmaal, hvorom det gjælder for denne eller for mange andre lignende Qvinder, naar de begjære Indfødsret. Hvad de ønske at opnaae, kan opnaaes uden Indfødsret. — Men, hvis der dernæst virkelig forelaa et oeconomist Spørgsmaal, for hvis Skyld det gjaldt denne Qvinde om at opnaae Indfødsret, saa kan det — jeg maa underkaste mig at sige det, omenbskjøndt jeg ikke vil unblade at medvirke, hvad jeg kan, for stakkels hjælpeløse og trængende Qvinder — dog ikke være Danmarks Rigsdags Sag at hjælpe til at understøtte denne Qvinde ved at votere hende en politisk Berettigelse som Indfødsretten. Lad os dog ikke give, hvad vi skulle holde i Hæde, Indfødsretten, som et Middel mod Trang, allermindst da, naar det ikke engang behøves. — Man vil maaskee sige, og det er blevet sagt — jeg troede i Begyndelsen, at det næsten var for Spøg, men jeg har senere mærket, at det ikke var det —, at Qvinder jo kunne søge Embeder. Mig forekommer den Medfølelse med den her omtalte Qvinde, der skal ligge i denne Yttring, næsten at klinge som en Spot. Hvor kunne vi dog tænke os denne Qvinde som Embedsmand? Man har sagt: Hun kan jo blive ansat som Lærerinde ved en offentlig Skole. Jeg vil dertil svare: Hun kan jo uden Indfødsret ansættes i alle communale, ja i alle Lærerposter af hvilkensomhelst Art, saasnart der ikke er Spørgsmaal om kongelig Udnævnelse. Men, selv om der kunde tænkes at blive Spørgsmaal om en saadan, saa burde vi jo dog fastholde, hvad der er udtalt i Forordningen af 1776, og vi bør ikke ville give Indfødsret til Fremmede, for at de kunne faae Embeder, som vi ikke trænge til at besætte med dem, men vi bør kun i enkelte Tilfælde give Indfødsret til Fremmede, naar vi maae ønske at give dem saadanne Embeder, som vi ikke godt kunne besætte uden dem. Det er jo udtalt saa stærkt som muligt i den oprindelige Indfødsretsforordning, at Landets Brød, i nærværende Tilfælde Embederne, skal ædes af Landets Indfødtte, men at Kongen — saa hedder det — forbeholder sig at indkalde Fremmede og da at give dem et Naturalisationspatent — altsaa nu at forlange Indfødsret for dem hos Rigs-

bagen —, naar Statens Tjeneste trænger til dem, enten i Krig eller i Fred. Men derom er der jo slet ikke Tale i det foreliggende Tilfælde. Der er saaledes, som sagt, ingen Grund, hverken for denne eller for andre Qvinder til at bede om Indfødsret, eller for os til at give den. — Det er blevet sagt mig saa bestemt til Anbefaling for denne Qvinde, at der var et specielt Dømed, hun vilde opnaae ved at erhverve Indfødsret, at jeg heller ikke kan unblade ogsaa at dvæle noget ved det. Hun er tilfældigvis fra en Egn, hvor der i de senere Aar er blevet oprettet en Stiftelse, og hun har nu troet, og Andre have med hende troet, at hun behøvede Indfødsret for at komme ind i denne Stiftelse. Hun behøver den imidlertid ikke dertil, men, selv om det var saa, at hun behøvede den, skulde da Landstinget, eller Rigsdagen overhovedet, gaae hen og bevilge enkelte Personer en Ret med det særlige Hensyn: derved at unddrage dem fra de i en Stiftelses Fundats indholdte Bestemmelser? Denne Qvinde og andre Qvinder i samme Stilling behøve ikke Indfødsret for at komme ind i den paagjældende, eller i andre Stiftelser af lignende Art; men vilde der dog slet ikke ligge Noget i, hvis vi nu gavede hende Indfødsret? Ja, ligeoverfor en almindelig Betragtning vilde der Intet ligge deri, thi hun vilde ikke opnaae Noget udenfor, hvad hun allerede har; og forsaavidt kan det med fuld Ret indvendes, at Lovgivningsmagten ikke skal gjøre Noget, som er uden Betydning. Men bagved kunde der dog synes at ligge noget Mere, thi der kunde spørges, om det dog ikke, naar Rigsdagen gav Indfødsret til en enkelt Qvinde, om hvem den vidste, at hun havde søgt denne Ret af Hensyn til en enkelt bestemt Stiftelse, vilde see ud som en speciel Anbefaling for hende til at komme ind i denne Stiftelse. Men er det da nu Lovgivningsmagtens Sag at virke saaledes paa Bestyrelsen af en saadan Stiftelse? Det troer jeg dog, at Alle ville være enige om, at det ikke er. — Der er endelig eet Punkt, som jeg dog beider taget med i Betragtning. Vi klage ofte over den forunderlige Lyst til og Kjærlighed for de Fremmede, som vi vise, over den Inddragning af Fremmede og Efterfølgning af dem, som for Exempel med Hensyn til Opdragelsen af vore Børn viser sig